

Suy niệm về Thánh Cả Giuse với Thánh Benoit XVI: Thánh Cả Giuse, con người luôn sẵn sàng.

Một bài suy niệm tuyệt vời của Thánh Giáo Hoàng Biển Đức XVI được trích từ những bài giảng của Hồng Y Ratzinger được công bố vào năm 1982 tại Đức quốc. Đây là một tiếp cận với Thánh Giuse được gắn chặt với Lời Chúa và cho thấy sự thân mật sâu sắc giữa Đức Hồng Y Ratzinger và Vị Thánh Bốn Mạng của ngài.

Như Thánh Giuse, hãy nội tâm hóa hành trình của chúng ta

(Thánh Biển Đức) Cách đây không lâu, tôi thấy một tấm hình Thánh Giuse trong căn hộ của một người bạn khiến tôi suy nghĩ. Đó là một bức phù điêu trên bàn thờ Bồ Đào Nha: tấm phù điêu thể hiện cái đêm trước chuyến chạy trốn sang Ai Cập. Trên đó có **một cái lều lớn đang mở ra**. Từ trên cao, một thiên thần hiện xuống; Thánh Giuse nằm ngay cửa lều đang mở - Ngài đang ngủ, nhưng mặc trang phục của người hành hương, với đôi ủng lớn lật lên như chỉ được sử dụng trong trường hợp cực kỳ khó khăn. Điều mà thoát nhìn chúng ta thấy có vẻ hơi ngây ngô – nhưng chi tiết đó nói lên người ngủ đồng thời cũng là người đi đường – hình ảnh này hóa ra lại sâu sắc hơn chúng ta nghĩ và khiến chúng ta thấy điều gì đó trong sứ điệp của con người Thánh Giuse.

Thánh Giuse đang ngủ, nhưng đồng thời ngài cũng có thể nghe thấy tiếng thiên thần (x. Mt 2:13 f). Đúng như trong sách Diễm Ca đã viết: *“Tôi ngủ nhưng lòng tôi vẫn canh thức”* (x. Ct 5:2). Các giác quan được nghỉ ngơi nhưng chiều sâu của tâm hồn lại thức tỉnh. **Chiếc lều mở** trở thành hình ảnh của một con người có khả năng nghe từ chốn sâu thẳm, tấm lòng rộng mở để sự sống của Thiên Chúa và tiếng của các thiên thần của Người đạt đến con tim mình. Trong chốn thẳm sâu, tâm hồn mỗi người đều tiếp xúc với Thiên Chúa. Từ bên trong, Người **muốn nói với mỗi người chúng ta**, Người ở bên cạnh mỗi người chúng ta. Nhưng hầu hết thời gian, chúng ta **hoàn toàn bận tâm với công việc của mình**, với những lo lắng, những chờ đợi và những ham muốn mọi thứ trên đời. Những hình ảnh và dẫn vật lấp đầy trong chúng ta, đến nỗi khi cả khi thức tỉnh bên ngoài, chúng ta cũng bị đánh mất thức tỉnh bên trong, đến nỗi chúng ta **không còn nghe được tiếng nói phát ra từ nơi sâu thẳm tâm hồn**. Một nơi đầy những thứ linh tinh, có quá nhiều bức

tường được dựng lên trước mặt Chúa đến nỗi Người và tiếng nói của Người bị bóp nghẹt mà không thể thẩm nhập vào bên trong được nữa.

Chúng ta bị chi phối bởi những đồ vật của mình, bởi những gì chúng ta có thể nắm bắt, bởi những gì chúng ta nghĩ là với chúng, ta có thể thực hiện được mọi sự.

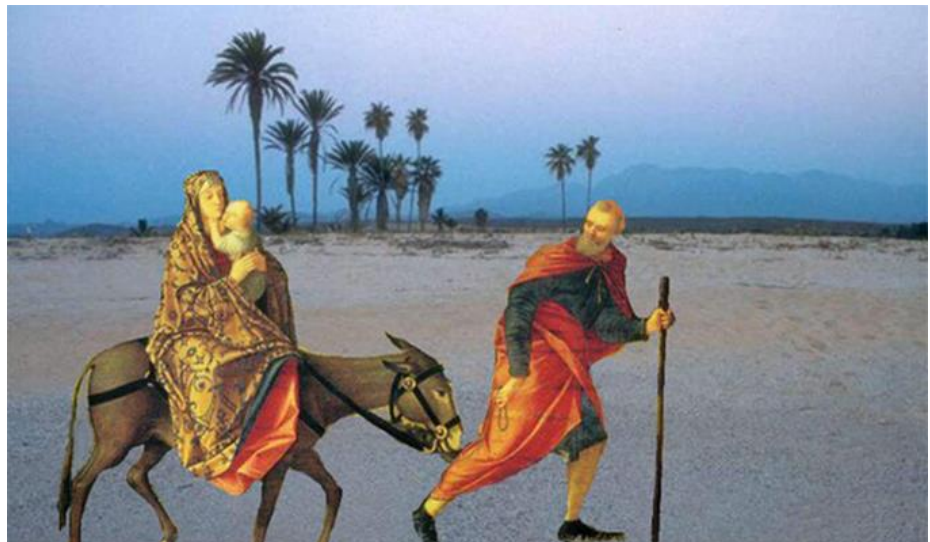

**Thường xuyên
bị bận rộn**

Thánh Giuse ngủ, nhưng đồng thời Ngài có khả năng **nghe tận chiều sâu** - như Tin Mừng hôm nay đã loan báo- là một con người **có nội tâm tập trung và luôn sẵn sàng**. Lều của cuộc đời Ngài đang mở ra. Ngài mời gọi chúng ta hãy **lui khỏi sự ồn ào của giác quan** một chút, để chúng ta tìm lại sự tập trung, để chúng ta học cách nhìn vào bên trong và hướng lên trên, để Thiên Chúa chạm đến tâm hồn chúng ta và có thể nói với tâm hồn chúng ta. Tôi nghĩ rằng Mùa Chay là một thời kỳ của công việc này, một thời kỳ mà chúng ta **một lần nữa phải xa lánh điều gì đang dày vò chúng ta** hằng ngày và **hướng chúng ta vào nội tâm**.

Một dãy những con đường liên tiếp được chấp nhận

Một yếu tố khác. Có thể nói, Thánh Giuse sẵn sàng tiến tới. Ngài sẵn sàng - như được nói trong đoạn Tin Mừng hôm nay – **đứng lên và thực hiện ý muốn của Thiên Chúa** (x. Mt 1, 24; 2, 14). Khi làm như vậy, Ngài chạm đến trọng tâm cuộc đời của Đức Maria và là điều mà Mẹ bày tỏ vào giờ phút quyết định của cuộc đời mình: *Này tôi đây! Tôi là tôi tớ Thiên Chúa!* » (Lc 1:38). Điều tương tự cũng ứng dụng đối với Thánh Giuse: **sẵn sàng đứng dậy**: *“Ngài thấy đó, tôi là tôi tớ của ngài! Xin hãy nắm lấy tôi!* Hay như ngôn sứ Isaia đáp lại lúc Chúa kêu gọi của ông: *Này con đây! Xin hãy sai con đi* (Ê-sai 6:8; xem 1S 3:8 s). Chính tiếng gọi từ nay quyết định toàn bộ cuộc đời của Ngài. Ở đây chúng ta cũng hãy nghĩ đến một lời khác trong Kinh thánh, lời Chúa Giêsu nói với Phêrô: *“Anh sẽ được dẫn đến nơi anh không muốn.* (Ga 21:18). Thánh Giuse, con người luôn sẵn sàng, đã coi đó là tiêu chí dẫn đường cho cuộc đời mình. Ngài ở đó để mình được **dẫn dắt đi đến nơi mà Ngài không muốn**. Cả cuộc đời Ngài sự nối tiếp của những con đường được chấp nhận như vậy.

Điều được thực hiện đó không phải là ý muốn của con mà chính là ý muốn của Người

Điều đó bắt đầu với cuộc gặp gỡ đầu tiên khi thiên thần khai mở cho Ngài mầu nhiệm làm Mẹ thiêng liêng của Đức Maria, trong bí mật của đấng thiên sai, và do đó **làm gián đoạn một cách đột ngột cuộc sống bình lặng**, khiêm tốn mà Ngài đang chuẩn bị, bằng cách lôi kéo Ngài vào cuộc phiêu lưu của Thiên Chúa với con người - một trải nghiệm gần gũi với trải nghiệm của Bụi cây cháy: cuộc gặp gỡ trực tiếp với mầu nhiệm mà Ngài phải là nhân chứng và là một trong những người mang lấy mầu nhiệm đó. Thông điệp được thể hiện ngay lập tức: sự ra đời của Đấng Messia không thể diễn ra ở Nazareth. Thánh Giuse phải lên đường đến Bê-lem, thành phố của Đa-vít, nhưng ngay cả ở đó thành phố này cũng không thể là nơi Đức Giê-su sinh ra. Người dân không đón nhận Người. (Ga 1:11). Chúa sinh ra ở ngoại thành, trong chuồng bò ngựa. Và rồi một cuộc gặp gỡ khác với thiên thần xảy ra, một cuộc gặp gỡ khiến Thánh Giuse đi đày ở Ai Cập (Mt 2:13-15).

Ở Ai Cập, Ngài phải chịu số phận của người vô gia cư, vô tổ quốc, người lưu vong, người nước ngoài không thuộc về người dân của đất nước và phải tìm kiếm một nơi ở cho mình và gia đình. Mỗi đe dọa trường kỳ ngăn cản mọi cuộc quay về.

Rồi biến cố nghiêm trọng đã xảy đến: ba ngày vắng mặt của Chúa Giêsu (Cf Lc, 2, 46), sự việc báo trước mầu nhiệm ba ngày ngăn cách Thập Giá và Phục Sinh.

Cũng giống như cách Đấng Phục sinh không quay trở lại cuộc sống cũ, với tình thân lúc trước, Người nói *“Thôi, đừng giữ Thầy lại, vì Thầy chưa lên cùng Chúa Cha» – “Thầy lên cùng Cha của Thầy, cũng là Cha của anh em,* (Cf Ga 20, 17), – rồi qua sự kiện tìm thấy Chúa Giêsu trong Đền Thờ cũng vậy, điều kỳ lạ, điều nghiêm trọng và đỉnh cao của mầu nhiệm có thể nói **Chúa Giêsu đặt lại Thánh Giuse vào vị trí của Ngài, con chỉ là người giám hộ, người được ủy nhiệm của Mạc Khải sứ mạng của Đức Giê-su.** Và cuối cùng, **Thánh Giuse chết trước khi ngài có thể sống cuộc Mạc Khải sứ mạng này.** Mọi thứ vẫn ẩn giấu trong im lặng, trong đau khổ, trong niềm hy vọng.

Cuộc sống này không phải là một sự tự nhận thức, trong đó **con người đi tìm kiếm nơi mình mọi thứ họ có thể tìm thấy và cố gắng tự mình làm mọi thứ mà họ tin rằng họ có thể làm được từ cuộc đời mình.** Đó không phải là sự thành tựu mà là sự từ chối bản thân.

Ngài được dẫn tới nơi Ngài không muốn. Ngài không nắm lấy cuộc sống của mình, nhưng Ngài trao ban nó. Ngài không thực hiện một dự tính mà Ngài tưởng tượng bằng những khả năng và ý chí của chính mình có thể thực hiện được; trái lại, **Ngài đặt mình trong tay Thiên Chúa,** hủy bỏ ý muốn của mình để hòa nhập nó với ý muốn của Đấng khác, vào ý muốn cao hơn của Thiên Chúa; chính nơi đó mà sự đánh mất bản thân **thực sự được tìm thấy, con người tìm thấy lại chính mình.**

Vâng, chỉ khi đánh mất chính mình, chỉ khi cho đi bản thân mà chúng ta mới có thể tìm thấy chính mình. Và điều đó không xảy ra do sự thống trị của ý riêng của cá nhân, nhưng là do ý muốn của Thiên Chúa. *Xin cho điều đó được thực hiện không phải ý con mà là ý Cha* (Lc 22:42).

Bất cứ điều gì chúng con cầu xin - hãy xin ý Cha được thực hiện, dưới đất cũng như trên trời .

Chỉ khi chúng ta học lại cách nhìn bầu trời như Thánh Giuse thì trái đất mới trở lại sáng sủa.

Điều tiếp theo thứ ba. Thánh Giuse ăn mặc như một người hành hương. Và kể từ khoảnh khắc màu nhiệm đó, con đường của Ngài là một cuộc hành hương. Giống như ông Abraham vậy.

Thánh Giuse vì vậy mà trở thành biểu tượng cho sự tồn tại của Kitô giáo bằng cách trở thành hình ảnh sau này của dòng dõi Áp-ra-ham. *Thư đầu tiên của Phê-rô và thư gửi người Hê-bơ-rơ* nhấn mạnh điều này. Như Chúa Kitô - các tông đồ nói với chúng ta - *anh em những người khách lạ, khách hành hương và những khách trọ* (1P1, 1, 17; 2,11; Dt 13, 14). Bởi vì như Thánh Phaolô nói với chúng ta trong thư gửi tín hữu Philipphê, *quê hương của chúng ta là ở trên trời* (Phi-líp 3:20

Thánh Giuse ăn mặc như người hành hương

Ngày nay, con người chúng ta không còn thích nghe lắm khi nói về thiên đàng nữa, vì họ nghĩ rằng nó làm chúng ta quay lưng với những bốn phần của chúng ta trên trái đất, khiến chúng ta trở thành những người xa lạ với thế gian. Chúng tôi nghĩ rằng như vậy, chúng ta không những biến trái đất thành thiên đường và cũng không hướng tâm trí chúng ta khỏi mục tiêu này mà còn phải cố gắng cả trái tim và bàn tay của mình cho thế giới nữa.

Quả thực, niềm mong đợi, niềm ao ước tột cùng của con người đều hướng tới vô tận. Và ngày nay vẫn đúng như thế, không gì có thể lấp đầy con người. Con người được dựng nên như thế, cái gì chóng qua thì không đủ, con người cứ muốn nhiều hơn: tình yêu mãi mãi, nét đẹp và sự thật thì đời đời. Sự chờ đợi này không thể xóa bỏ nơi con người, nhưng con người có thể không nhìn thấy mục tiêu của mình nữa. Thế rồi họ muốn **đi tìm cái đời đời nơi cái hư nát**. Họ muốn nhìn thấy trời trên trái đất và họ **chờ đợi và ước ao mọi sự từ thế giới này**, từ cuộc sống này và từ xã hội này. Khi muốn tìm cái đời đời từ cái hư nát, họ chà đạp thế giới dưới chân.

Chỉ khi chúng ta học cách nhìn lên bầu trời một lần nữa thì trái đất mới trở nên sáng sủa. Chỉ khi chúng ta để cho tất cả niềm hy vọng cao cả và sự chung sống vĩnh cửu với Thiên Chúa trở nên sống động trong chúng ta, nếu chúng ta một lần nữa trở thành những người hành hương hướng về cái vĩnh cửu và nếu chúng ta không bám chặt vào trái đất, thì ánh sáng hy vọng của chúng ta mới có thể chiếu rọi được và thế giới này cũng sẽ mang đến cho chúng ta niềm hy vọng và hòa bình.

Vì vậy, vào ngày này, chúng ta muốn tạ ơn Thiên Chúa về sự “tập trung” vào Người của vị Thánh Cả, về sự sẵn sàng, vâng phục, quên mình, trên đường hướng tới những lời hứa của Thiên Chúa và do đó phục vụ thế giới. Chúng tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn của chúng tôi đối với Thánh Cả trong ngày vui mừng hôm nay, lúc mà chúng tôi thấy rằng ngay cả ngày nay con người cũng mở lòng đón nhận ý muốn của Thiên Chúa, lắng nghe tiếng gọi của Ngài và cùng bước đi với Người, bất cứ nơi nào Ngài dẫn dắt. Chúng ta muốn cầu xin ơn chúng ta có được sự thức tỉnh và sẵn sàng như vậy, và sự tràn đầy niềm hy vọng thấm nhập vào cuộc đời của chúng ta và dẫn đưa chúng ta đến cùng Thiên Chúa, Đấng là đích đến đích thực của chúng ta trong sự hiệp thông của cuộc sống đời đời.

